

הָאָדָם הגדול, כשהוא מכניס את עצמו יותר מדי במדת הפרטים, בין בלמודם בין בחרדתם, הרי הוא מתקטן, ומעלתו מתמעטת, וצריך לשוב בתשובה מאהבה, מתוך גדלות הנשמה, לקשר את תכן חיי נשמתו בענינים גדולים ונשגבים. ומוכן הוא שלא יזלזל חלילה בשום פרט, ויוסיף תמיד אמצ' וקדשה מעשית גם כן.

ההרגשה של הנשמה הגדולה עמקה היא, והחוש המוסרי שלה חד הוא ונוקב עד התהום, ואם לא תבא הארה, המענגת ומשמחת מתוך הסתכלות כללית, להסיר את האיום

של חרדת הפרטים שאין להם קצ, מכרח הוא להיות נמוג ביגון חרדתו, ומתבטל על־ידו מתורה ומתפלה, וממשכלות עליונים, שהם יקרים מכל.